

Tolkningsfråga

Ska artikel 21.2a i Konvention om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna ⁽¹⁾, jämförd med artikel 47.1 första stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna [utelämnas], tolkas så, att en tredjelandsmedborgare som har nekats visering för längre vistelse och som inte kan utöva rätten att röra sig fritt på övriga medlemsstaters territorier enligt artikel 21.1 i Konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol?

⁽¹⁾ EGT L 239, 2000, s. 19.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Sąd Okręgowy w Gdańsku (Polen) den 16 januari 2020 – I.W., R.W. mot Bank BPH S.A.

(Mål C-19/20)

(2020/C 191/04)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Sąd Okręgowy w Gdańsku (Polen)

Parter i det nationella målet

Klagande: I.W., R.W.

Motpart: Bank BPH S.A.

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 3.1 och 3.2, jämförd med artikel 4.1 jämförd med artikel 6.1 och artikel 7.1 i rådets direktiv 93/13 av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ⁽¹⁾ tolkas så, att en nationell domstol är skyldig att fastställa att ett villkor i ett avtal som ingåtts med en konsument är oskäligt (i den mening som avses i artikel 3.1 i direktivet), även om villkoret vid tidpunkten för avgörandet, till följd av en av avtalsparterna företagen ändring av villkoren i avtalet i form av ett tillägg, inte längre är oskäligt och fastställandet av att villkoret var oskäligt i dess ursprungliga ordalydelse kan resultera i ogiltigförklaring av hela avtalet?
- 2) Ska artikel 6.1, jämförd med artikel 3.1 och 3.2 andra meningen och artikel 2, i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal tolkas så, att den gör det möjligt för en nationell domstol att fastställa att endast vissa delar är oskäliga av ett avtalsvillkor om en av en bank fastställd växelkurs, till vilken den kredit som beviljats konsumenten är indexerad (såsom det villkor som är aktuellt i det nationella målet), det vill säga genom att ta bort en av banken ensidigt avfattad bestämmelse som på ett oklart sätt anger bankens marginal som ingår i växelkursen och lämna en entydig bestämmelse som hänvisar till den genomsnittliga växelkursen som tillämpas av centralbanken (Narodowy Bank Polski), vilket inte kräver att den borttagna delen ska ersättas med någon rättslig bestämmelse, kommer att resultera i återställande av verklig balans mellan konsumentens och näringsidkarens intressen, även om det kommer att förändra kärnan i bestämmelsen rörande konsumentens skyldighet på ett sätt som är fördelaktigt för denne?
- 3) Ska artikel 6.1, jämförd med artikel 7.1, i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal tolkas så, att – även för det fall den nationella lagstiftaren har vidtagit åtgärder för att hindra fortsatt användning av oskäliga villkor, såsom de som är aktuella i det nationella målet, genom att föreskriva en skyldighet för bankerna att särskilt ange villkoren och tidsfristerna för att fastställa den växelkurs som ligger till grund för beräkningen av lånebeloppet och amorteringarna och reglerna för konverteringen av belopp till den valuta i vilken lånet betalades ut eller ska betalas tillbaka – så utgör allmänintresset hinder för att endast vissa delar av avtalsvillkoret förklaras vara oskäliga på det sätt som beskrivs i fråga 2?

- 4) Innebär den omständigheten att ett avtal som avses i artikel 6.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal inte är bindande och att sådana oskäligen avtalsvillkor som avses i artikel 2 a jämförd med artikel 3 i direktivet förfaller, att det är en sanktion som utgör en följd av ett avgörande från en domstol som meddelats på konsumentens uttryckliga begäran med verkan från det att avtalet ingicks, det vill säga med retroaktiv verkan (*ex tunc*), och att konsumentens och näringsidkarens fordringar avseende återkrav förfaller till betalning när avgörandet vinner laga kraft?
- 5) Ska artikel 6.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna av den 30 mars 2010 tolkas så, att den innebär en skyldighet för en nationell domstol att informera en konsument, som har begärt att ett avtal upphävs i samband med ogiltigförklaring av oskäligen villkor, om de rättsliga konsekvenserna av ett sådant avgörande, inklusive eventuella återbetalningskrav från näringsidkaren (banken), även om de inte gjorts gällande i det aktuella förfarandet och deras rättsenlighet inte tydligt fastställts och även om konsumenten företrätts av ett professionellt ombud?

(¹) EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberlandesgericht Köln (Tyskland) den 23 januari 2020 – Biofa AG mot Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

(Mål C-29/20)

(2020/C 191/05)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberlandesgericht Köln

Parter i det nationella målet

Klagande: Biofa AG

Motpart: Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

Tolkningsfrågan

Innebär den omständigheten, att ett verksamt ämne godkänts genom en genomförandeförordning som antagits i enlighet med artikel 9.1 a i förordning (EU) 528/2012 (¹), att en nationell domstol i ett domstolsförfarande i en medlemsstat är bunden av fastställelsen att ämnet som godkänts är avsett att verka på annat sätt än enbart genom fysisk eller mekanisk inverkan, i den mening som avses i artikel 3.1 a i förordning (EU) 528/2012, eller ankommer det även efter antagandet av en genomförandeförordning på den nationella domstolen som ska pröva talan att vid fastställandet av de faktiska omständigheterna avgöra huruvida villkoren enligt artikel 3.1 a i förordning (EU) 528/2012 är uppfyllda?

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 528/2012 av den 22 maj 2012 om tillhandahållande på marknaden och användning av biocidprodukter (EUT L 167, 2012, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesfinanzhof (Tyskland) den 29 januari 2020 – E mot Finanzamt N

(Mål C-45/20)

(2020/C 191/06)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesfinanzhof